

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2022 r.

sprawy **M. S.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.,

z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.,

z dnia 5 stycznia 2021 r., sygn. akt V K [...]

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego M. S. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 5 stycznia 2021 r., wydanym w sprawie V K (...), uznał M. S. za winnego popełnienia w okresie pomiędzy styczniem 2017 r. a grudniem 2018 r. ciągu przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku) oraz orzekł na podstawie art. 41 a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. na okres 10 lat zakaz kontaktowania się w jakiejkolwiek formie oraz zakaz zbliżania się do osób małoletnich poniżej lat piętnastu na odległość mniejszą niż 3 metry (pkt II wyroku), a na okres 4 lat zakaz kontaktowania się w jakiejkolwiek formie oraz zakaz

zbliżania się do pokrzywdzonej W. P. na odległość mniejszą niż 10 metrów (pkt III wyroku), natomiast na podstawie art. 41 § 1 a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł na okres 10 lat zakaz zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi (pkt IV wyroku).

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 r. w sprawie IV Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał, iż M.S. przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od wakacji letnich 2017 r. do początku listopada 2018 r., oraz że działał w warunkach art. 12 k.k., nie zmieniając przy tym opisu czynności wykonawczych, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz uchylił zakaz orzeczony w pkt II wyroku.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając zaskarżonemu wyrokowi „rażącą obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez inkorporowanie przez Sąd odwoławczy do własnego rozstrzygnięcia, błędnej oceny dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie dowodów przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz sądowego, a w szczególności przyznania waloru wiarygodności zeznaniom W. P. w sytuacji gdy opinie sądowe biegłych T. R.-T., A. W. oraz J. B., a także zeznania świadków A.P., K. S. oraz kuratora sądowego M.K. kwestionują wiarygodność małoletniej. Dowolna, a nie swobodna ocena dowodów wynika również z oceny zeznań małoletniej, która różnie zeznaje na temat swojego współżycia seksualnego z J.J., których odmienność Sąd Odwoławczy „usprawiedliwia” potrzebą ochrony ówczesnego partnera W.P., a nie jest ocena ta przeniesiona na realia sprawy tj. chęcią małoletniej przeprowadzenia się do K.S. aby kontynuować znajomość z J. J. Realia przedmiotowej sprawy powodują również naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. albowiem dowolność oceny dowodów powoduje nieuprawnione usunięcie wątpliwości co do wiarygodności W.P. uniemożliwiając jego zastosowanie konieczne w tej sprawie”.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M.S. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów kasacji.

Stwierdzić przede wszystkim należy, że w związku z zakresem zmian dokonanych przez Sąd odwoławczy, które ograniczyły się w istocie do zawężenia okresu działania oskarżonego oraz przyjęcia, iż nie działał on w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., a w warunkach przestępstwa ciągłego z art. 12 k.k., co niewątpliwie jest korzystne dla oskarżonego, to należy uznać, iż zarzuty podniesione przez obrońcę skazanego w kasacji, są skierowane tylko i wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji, gdyż sąd odwoławczy nie mógł obrazić wskazanych w kasacji przepisów, gdyż ich nie stosował. Sąd ten nie dokonywał na nowo oceny przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów, a jedynie analizował je w kontekście zarzutu apelacyjnego błędu w ustaleniach faktycznych. Obrońca skazanego kwestionuje ponownie dokonane przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie przypisanego M.S. przestępstwa, o czym świadczy treść uzasadnienia tego środka zaskarżenia jak i wniosek końcowy kasacji. Podkreślić należy, że uzasadnienie kasacji jest niemalże w całości powtórzeniem treści uzasadnienia apelacji oraz wskazanej tam argumentacji.

Zauważyć więc jedynie należy, że Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu swojego wyroku dlaczego uznał zarzut apelacji zmierzający do podważenia ustalenia sprawstwa oskarżonego za niezasadny. Sąd ten miał prawo zaaprobować ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji, w szczególności zeznań pokrzywdzonej W.P., gdyż ocena ta nie nosiła cech dowolności, a wręcz przeciwnie, ocena ta był zgodna z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto dokonana w kontekście opinii biegłych

psychologów i psychiatrów, które były również wnikliwie analizowane. Przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego były również okoliczności związane ze znajomością pokrzywdzonej z J.J.

Kasacja obrońcy skazanego stanowi więc jedynie niedopuszczalną na tym etapie postępowania polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, co czyni wniosek prokuratora o uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jak najbardziej trafny.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k.